

er det i § 47 foreslået, at den, der erhvervsmæssigt vil udnytte en opfindelse, på hvilken en anden har patent, kan få tvangslicens hertil, når tungtvejende almene interesser gør det påkrævet. Ved sådanne tungtvejende almene interesser tænkes f. eks. på, at opfindelsen angår statens sikkerhed, befolkningens forsyning med medicinalvarer og levnedsmidler, kraftforsyningen, kommunikationsvæsenet, beredskabsformål og lignende samfundsvigtige funktioner. Endvidere udvides forslaget om tvangslicens også i andre henseender, navnlig derved, at bestemmelse herom altid skal træffes af domstolene, d. v. s. af sø- og handelsretten i København som første instans.

Lovens ikrafttrædelsestidspunkt var foreslået fastsat til den 1. januar 1967.

Ved fremsættelsen af lovforslaget gjorde *handelsministeren* opmærksom på, at når lovforslaget fremsattes allerede nu, uanset at det ikke kunne gennemføres i folketingsåret 1965-66, skyldtes det en modtaget opfordring fra det svenske rigsdagsudvalg til et møde om drøftelse af de i de enkelte lande fremsatte lovforslag. Et sådant møde måtte anses for særdeles nyttigt til udveksling af synspunkter i betragtning af, at eventuelle ændringer på centrale punkter måtte være fælles for de nordiske lande.

Om lovforslaget og den nærmere baggrund for det udtalte *handelsministeren* bl. a. følgende ved fremsættelsen:

„Den stadig stigende udvikling i teknikken har naturligt medført, at antallet af patentansøgninger stiger fra år til år, et forhold, der gælder i alle industrielt udviklede lande. De vanskeligheder, dette medfører, er imidlertid særlig store i de lande, der foretager en egentlig undersøgelse af patentansøgningerne med henblik på at søge, at disse begrænses til netop den nye opfindelse, som den pågældende ansøger har gjort. En sådan forundersøgelse foretages i de nordiske lande, England, USA, Holland, Tyskland og Østrig. Disse lande mærker i særlig grad det stigende antal patentansøgninger og det stadigt stigende materiale, der må gennemgås til bedømmelse af, om opfindelsen er ny. De patentudstedende myndigheder får derfor stadig større problemer med at behandle ansøgningerne inden for en rimelig tid, hvilket er en alvorlig gene for erhvervslivet, der skal respektere patenterne, og for ansøgere, der kan have betænkeligheder ved at gå i gang med en produktion, førend de ved, om de vil kunne opnå en midlertidig eneret til denne. I Danmark er den gennemsnitlige behandlingstid for øjeblikket over 3 år, i Norge henimod 3 år og i Sverige næsten 5 år. Den lange behandlingstid skyldes mangelen på kvalificeret arbejdskraft.

Under disse omstændigheder springer det i øjnene, at det er en